

Leuvense Toneelprijzen 2014

Goeie avond iedereen. Blij dat u er bent. Voor we aan het verslag beginnen doe ik graag een warme oproep om jullie aan te sporen naar het jaarlijkse overleg van de toneelverenigingen te komen. Wij hebben dit seizoen een voorstelling moeten missen omdat er te veel groepen in hetzelfde weekend speelden en dat zouden we in de toekomst willen vermijden. Ook in verband met decorstukken en - opslag, attributen en kledij - toestanden zouden er tijdens deze vergadering handige afspraken uit de bus kunnen komen.

Maar nu, over naar onze toneelprijzen.

Wanneer wij het verslag nalezen, zijn wij er ons pijnlijk van bewust dat wij soms niets of niemand hebben ontzien in onze meedogenloze kritiek. Weet echter, beste mensen, dat wij alle producties ten zeerste geapprecieerd hebben en dat wij de inspanningen, het enthousiasme en al de positieve energie die elke productie in zich draagt geweldig hoogschatten. Laat onze snibbigheid u vooral niet beletten met plezier uw ding te blijven doen. Wij komen altijd heel graag kijken. En wij niet alleen.

Zo, hier komt het algemeen Juryverslag van het toneelseizoen 2013 - 2014. Wij zagen 30 voorstellingen. Ik overloop ze alle chronologisch, op de jeugdproducties, de genomineerden voor de Kleine Prins Prijs, het Fiere Margriet Juweel en de Euripides prijs na. Die worden straks uitgebreid besproken door Marc.

*Op 18 oktober openden **de Dijlezonen** het toneelseizoen met " **GE TIC T**" van Laurent Baffie in een regie van Frans Vanderschueren.

In deze Franse komedie zitten 6 patiënten tezamen met hun tics te wachten op een beroemd neuro-psiater en dat geeft aanleiding tot hilarische toestanden. Helaas kwamen die er die avond niet echt uit. Er werd vrij goed geacteerd - Wim Hambroek en Frans Pierson vielen ons het meest op - maar het bleef allemaal een beetje te veel aan de oppervlakte en bracht weinig teweeg. We misten het spelen op de dunne lijn tussen humor en ernst. Goeie tekstkennis maar soms problemen met de verstaanbaarheid. Decor en kledij waren in orde en technisch verliep alles vlot.

* Op 15 november zagen we bij **de Reynaertghesellen** " **Tailleur Pour Dames**" van Georges Feydeau in een regie van Steven Beersman.

Een komedie geschreven in 1889 heeft een regisseur nodig die er het stof van af kan blazen. Steven Beersman is er zo een. Hij heeft op eigentijdse en vrolijke wijze de spirit van het stuk weten over te brengen. In een aangehouden hels tempo dirigeert hij de ene pittige grap na de andere richting toeschouwers. Dwaze en moe getergde mannen, domme en venijnige vrouwen, onverschillig personeel, allen werden ze mooi getypeerd en vertolkt. Een aparte pluim voor een sterk acterende Frie Huybrechts. Leuke, gepaste muziek. Vinnig, vrolijk, verrassend. Af en toe remde de "première" - stroefheid wat af, maar niet genoeg om de pret te bederven. Hier hebben wij erg graag en met de glimlach naar gekeken.

* Op 22 november bracht **Toneel 4** " **De Lange Nasleep van een Korte Mededeling**" van Magne van den Berg in een eerste regie van Dina De Cuyper, in deze tweede reeks opvoeringen nam Luc Vloeberghs de regie van Dina over.

We zagen een aanvaardbare cast, alle acteurs waren verbaal sterk en wisten hun figuur mooi te typeren. An Evrard, met haar grote naturel, mooie taal en flair, kreeg van ons de meeste punten. Het decor voldeed. De speeloppervlakken waren soms wat ongelukkig gekozen, wat ten koste van de zichtbaarheid ging en er moest veelal op een te benepen ruimte worden gemanoeuvreed. Licht en geluid werkten naar behoren maar zonder veel feeling. Het feit dat deze tekst niet vertaald werd naar het Vlaams en bol stond van Hollandse zinsneden, namen en uitdrukkingen maakte dat alles eerder artificieel en geaffecteerd overkwam. Zeker niet slecht maar ook niet echt goed.

* Op 24 november bracht het **Buurtteater** een eigen creatie. “**Handtastelijk**” werd geregisseerd door Katleen Everaerts

De toeschouwers reageerden erg positief op deze collage van dialogen, monologen, verhalen en zelfs een gedicht. De 10 actrices van alle slag genoten zichtbaar van hun spel op de catwalk en hebben zich volle bak gesmeten. Erg degelijke regie. Proper afgewerkt, vrolijk, vol energie. Alles bijzonder goed verzorgd: kledij, attributen, sterke en gepaste muziek, belichting helemaal in orde, vlotte overgangen, veel spelplezier. Over het algemeen behoorlijke acteerprestaties, maar ook enkele zwakke. Els Otten stak er voor ons bovenuit. Mooie productie.

* Op 29 november zagen we bij **Levet Scone** “**De Buitenlander**” van Larry Shue in een vertaling en regie van Marie Goossens.

Voor het eerst vertaald en opgevoerd in onze contreien, kreeg deze Buitenlander de goedgevulde zaal makkelijk op de hand. De niet alleen erg grappige maar ook fijngevoelige toestanden en personages konden bekoren en het publiek was mee. Het decor was stijlvol en mooi afgewerkt. Er werd over het algemeen goed en vlot geacteerd. Technisch liep alles gesmeerd en we werden getraakteerd op eersteklas speciale effecten. Levet Scone liet het knallen en bezorgde ons een geslaagde toneelavond.

* Op 1 december waren we “**Om 8 uur bij de Ark**” bij **Toneel Heverlee**. Ulrich Hub is de auteur, Bieke Jorissen regisseerde.

We zagen een fijn stukje theater door volwassenen voor volwassenen, maar vooral voor kinderen. Regisseur Bieke Jorissen toonde zich erg inventief en creatief, waarvoor een dikke pluim. Technisch toonde toneel Heverlee zich nogmaals onovertroffen. Decor, klank en licht waren schitterend. De prachtige Ark was vakwerk, ingenieus gemaakt en indrukwekkend mooi. Ook de kledij en make-up waren bijzonder fijn afgewerkt en tot in de puntjes verzorgd. De acteurs deden het allen erg goed en overtuigden moeiteloos. Een welgemeende proficiat voor deze zeer mooie productie.

* Op 15 december bracht **Kindertheater Stelbaars** “**Het Peperkoeken Mannetje**” van Lieve Eeckhaut tot leven. Een voorstelling door volwassenen voor kinderen. Roel Lauwens voerde de regie.

We werden een beetje betoverd door dit peperkoeken mannetje. Zo aantrekkelijk en doeltreffend gebracht! Zeer mooie regie. De heerlijk innemende, juist ingekleurde en prachtig uitgedoste figuren waren zo weggelopen uit een tekenfilm van Walt Disney. Goeie acteerprestaties. Een heel sympathiek peperkoeken mannetje, geweldig zoutvat en dito pepervat. Bijzonder mooi decor, alles op schaal en zeer smaakvol afgewerkt. Licht en geluid waren prima in orde en evoceerden de juiste sfeer. De muzikale tussenstukjes waren uitermate aangenaam om naar te luisteren en te kijken, nooit overbodig of te lang. Een bekoorlijk sprookje waarvan wij als kind zonder twijfel ook heel erg zouden genieten hebben.

* Op 24 januari 2014 waren we bij **De Dijlezonen** te gast op “**Abigail’s Party**” van Mike Leigh. Maurits Kelchtermans regisseerde.

Het is moeilijk acteren met meubilair dat bij de minste aanraking begint te schommelen. Mocht deze gimmick grappig uitgebuit geweest zijn, geen probleem, maar de meedogenloos wiebelende toestanden maakten het de acteurs alleen maar moeilijk. Al schommelend werd het stuk afgehaspeld en herleid tot een eerder saai praatgedoe, geen gebruik makend van de talrijke mogelijkheden die de auteur en zijn personages aanreiken. De acteurs verdienen alle waardering, de tekstkennis was perfect, ze deden heel erg hun best en probeerden er iets van te maken maar hier ontbrak het de regisseur aan de knowhow om de thematiek en zorgvuldig getypeerde personages van deze satirische komedie tot hun recht te laten komen. Ook het schaduwspel op het eind was volgens ons te gezocht en miste zijn doel. Een goed stuk maar wat wankel ten tonele gebracht. Techniek, kledij en make-up waren in orde.

* Op 31 januari moesten we bij **Toneelvrienden De Lo** **Plaats maken voor de Mevrouw** van Ray Cooney & John Chapman. Luc De Rick was de regisseur.

Met een sterke regie en een gedreven, op hoog niveau acterende cast bezit deze klucht alle eigenschappen om voor een hilarische toneelavond te zorgen. Ondanks de vlotte tekstkennis en geestdrift van de acteurs wou dat maar niet lukken. De regisseur miste de nodige creativiteit en inventiviteit waardoor deze “Maak plaats Mevrouw” een eerder matte bedoening werd, met weinig pit. De typering van de personages was ondermaats en qua timing zat het vaak mis. Het decor was mooi afgewerkt en verzorgd maar de ene helft van de scène werd amper gebruikt terwijl de andere overbelast werd. De lachsalvo’s die dit stuk al eens durft uitlokken, bleven uit en vermits kluchten het moeten hebben van lachsalvo’s kunnen wij hier niet spreken van een succes. Technisch zat alles goed. Kledij en make - up waren ook dik in orde. Een niet onaardige productie maar een onvoldoende op de kluchtenschaal.

* Op 1 februari bracht het **Vaartteater** “**They shoot horses, don’t they**” van Horace McCoy in een regie van Gie Beullens.

Het Vaartteater bestaat 25 jaar. Dit totaalspektakel moest iets bijzonders worden met zang en dans en een hele hoop acteurs. Helaas, deze productie kon niet boeien. Het stuk speelt zich af in Amerika, in de jaren ’20 -’30 tijdens de grote depressie, waar over het ganse land dansmarathons georganiseerd werden, om aan de ellende te ontsnappen en in het beste geval door te breken in Hollywood. De regisseur verplaatste de actie naar Leuven, in een veel recenter verleden met hedendaagse muziek, waardoor een en ander helemaal niet meer klopte. Ondanks de geweldige inspanningen van Dirk Blancke als ceremoniemeester Rocky, kwam het gebeuren - vooral tijdens de eerste helft - maar niet op gang. De tweede helft kon iets meer boeien. De emoties liepen wat hoger op en Sophie Casse speelde haar rol als Gloria doorleefd en gevoelig. Het Vaartteater verdient zeker waardering voor het aandurven van zo’n totaalspektakel, voor het knap bedachte decor en de degelijke technische ondersteuning maar het stuk is hier een beetje stiefmoederlijk behandeld.

* Op 6 februari mochten we bij de **Reynaertghesellen** aanschuiven voor “**Het Diner**” van Herman Koch. Eva Demulder regisseerde.

Het was een veel weerkerend fenomeen dit toneelseizoen, een statische plaatsing van acteurs die hun replieken niet tot mekaar richten, maar tot het publiek. Volgens sommigen onder ons is dat een niet gefundeerde trend waarbij samenspel en actie enorm

worden bemoeilijkt, volgens anderen gaat alzo alle aandacht naar de kern van het stuk, wat hier dus - volgens alweer die anderen - het geval was. Niet makkelijk in ieder geval voor de acteurs, noch voor de toeschouwer. Af en toe wisten de acteurs met hun blik geen blijf en misten ze een aanspreekpunt. Voor het overige werd hier heel sterk en zuiver geacteerd. De personages waren opvallend raak getypeerd. Dirk De Deken had bij ons de meeste fans. Naast die schare van ervaren en solide acteurs kwamen de twee jongeren misschien wat zwak uit de hoek maar ze vielen zeker niet uit de boot. Naar het einde toe, wanneer een tafeltje gedraaid wordt en de personages mekaar in de ogen kunnen kijken, krijgen de opgehoopte spanningen de vrije loop en is er de chemie die tot dan werd beknot. Heel sterk daardoor, dat einde, en dat is dan ook blijven hangen. Decor en rekvisieten waren sober en doeltreffend. Technisch verliep alles perfect. Zeer degelijke productie.

* Op 7 februari bracht **Toneel Heverlee** “**The Beauty Queen of Leenane**” van Martin Mc Donagh in een regie van Francis Ringelé.

In deze typisch Ierse zwarte komedie, ruw, ongemanierd en brutaal, misten we de sfeer van knallende primitieve emoties, die zo kenmerkend is voor dit soort stukken. De moeder-dochter dialogen misten vuur, het geflirt tussen Pato en Maureen miste passie. Het bleef allemaal een beetje te proper, te fatsoenlijk. Misschien voelde de cast de vurige, sterke personages niet aan. Wij noteerden wel een mooie prestatie van Mieke De Decker als Mag. Het decor was erg mooi en speeloppervlakken werden goed benut. Decorstukken en attributen waren met smaak en zorg uitgezocht. De belichting was alweer op professioneel niveau, evenals de klankregie.

* Op 18 februari zong en speelde **Musicalcompagnie Mithe** “**Once Upon a Mattress**”, het bekende sprookje in een bewerking van Mary Rodgers en Marshall Barer. Eric Luyten regisseerde.

Een geschoold regisseur, bijgestaan door professioneel en semiprofessioneel opgeleide experts zorgden hier voor een mooi en geanimeerd spektakel. Veel originele en grappige ideeën maar ze werden soms wat onafgewerkt ten tonele gebracht. We konden al wel zien wat de bedoeling was. De overgangen kwamen meer dan eens wat slordig en inspiratieloos over maar er waren ook enkele heel knappe bij. Door het eenzame pianospel had de voorstelling soms iets van een repetitie en dat had zijn weerslag op het geheel. Er werd homogeen geacteerd maar actrice Annelies Peeters stak er als de deugenieterige prinses met haar grappige, speelse, franke en spitante vertolking met mooie timing bovenuit. De zang was niet altijd van de bovenste plank en het ijle pianospel liet geen enkel foutje onopgemerkt voorbij gaan. Er waren heel mooie momenten in deze productie maar die duurden niet lang genoeg om ons helemaal in te palmen. Toch genoten.

* Op 14 maart joeg Jeugdtonelgroep **Dzippie** ons schrik aan met “**Blithe Spirit**” van Noël Coward. Jo Matthijs regisseerde.

Het was eens iets anders om een stuk te zien te krijgen in een traditionele, verzorgde enscenering met aangepaste kledij, accessoires en een drie-wanden decor, waar het authentieke verhaal en zijn personages alle aandacht krijgen. Wij genoten van deze regie van Jo Matthijs die zijn jonge cast ook eens van deze aanpak heeft laten proeven. Tussen de overvloed aan originele ideeën ervoeren we deze traditionele benadering als origineel en speciaal. De cast was wel wat jong om een Noël Coward te brengen - we misten feeling en diepgang - en omdat er zo snel gepraat werd liet de verstaanbaarheid soms te wensen over maar deze productie heeft ons bekoord. Licht en geluid zaten helemaal juist en werden met een fijn gevoel voor timing en intensiteit bediend, de effecten mooi en

doeltreffend, evenals de klankband. Op de griezelige momenten was het echt wel griezelig. Mooie productie!

* Op 20 maart brachten **De Reynaertghesellen “Desperado”** van Kas & de Wolf in een regie van Steven Devillé

De acteurs acteerden onbewogen, naast mekaar gezeten op een rij, met het gezicht naar het publiek. Daar zat zeker een bedoeling achter maar die kwam niet over. In dit stuk is de zielige dikdoenerij van vier mannen zo echt en schrijnend dat ze grappig wordt maar door de zeer statische en onderkoelde aanpak van de regisseur, kwam dat er hier geenszins uit. De eerste tien minuten vonden wij unaniem geweldig maar daarna kabbelde het stuk kleurloos verder, traag en monotoon. De personages waren wel raak getypeerd en de sterke cast wist de karakters van hun personages goed in te vullen. Qua kledij, decor, klank en licht zat deze productie buitengewoon juist.

De meerderheid was niet wild van het geheel, een minderheid echter, vond dit subliem. En dat willen wij zeker ook gezegd hebben.

* Op 21 maart 2014 waren we te gast bij **Levet Scone** voor hun **Theatercafé**.

Het werd een avond met korte toneelstukken en monologen afgewisseld met live muziek en zang. De toneelstukjes waren zowel wat inhoud als acteerprestaties betreft wat pover en de volgorde ervan was ongelukkig gekozen. Een stuk van vier minuten is te kort om mee te beginnen, nog voor het publiek goed en wel aan het volgen is, is het afgelopen. Een heel aantal monologen volgden mekaar op en werden niet sterk genoeg gebracht om het publiek te onderhouden. Muziek en zang waren in orde maar de keuze van de muziekstukjes vonden wij niet zo geslaagd. De beoogde ambiance werd niet bereikt. Een meezinger hier en daar had misschien geen kwaad gekund.

* Op 30 maart werden we bij **”Buurtteater”** ondergedompeld in de wereld van Patrick van Dievoet. Wij zagen er zijn creatie **“Terwijl de wereld slaapt”**. De regie was in handen van Rudi Geerkens.

Erg mooie encenering. Goed gemaakte, sympathieke poppen, met sprekende uitdrukkingen die mooi bekrachtigd werden door de acteurs erachter. Sfeervolle geluiden, muziek en belichting. Af en toe een beetje slordig maar niet echt storend. Originele, goed gevonden en, vooral aan het begin van het stuk, enkele prachtige overgangen. Spijtig dat het bord waarop werd getekend niet beter afgekuist raakte, tegen het eind was niet meer te onderscheiden wat er op getekend werd. Het verhaal had niet veel om het lijf maar de boodschap, liefde geeft je vleugels, is er een om rekening mee te houden!

Romantisch, dromerig, naïef, vertederend, poëtisch... niet eenieders cup of tea maar unaniem als een mooie en creatieve productie bevonden.

* Op 25 april zagen we bij de **De Dijlezonen “Gelukzakken”** van John Godber in een regie van Frans Vanderschueren

Ook hier kregen de originele ideeën van de regisseur meer aandacht dan de geestigheden. Al wat grappig had moeten zijn heeft hier de duimen moeten leggen voor de speciale benadering van het stuk. Een komedie goed brengen is niet evident maar als er dan aan alle mogelijke komedieregels wordt gemorreld blijft er niet veel meer over. Laat een komedie een komedie zijn, niet alle stukken laten zich manipuleren zonder hun spirit te verliezen.

De techniek redde nog enigszins de meubelen - we zagen mooie digitale beelden op de achtergrond om de verschillende locaties te evoceren en om de verschillende scènes aan mekaar te rijgen.

* Op 3 mei voerde **Toneel Heverlee “De Familie Tot”** van Istvan Orkény ten tonele in een regie van Machteld Timmermans

Het eerste half uur zaten wij met open mond te kijken naar de prachtige beelden en geniale overgangen die zich op de scène ontrolden. De personages in dit absurdistische stuk werden opgevoerd als poppen in een poppenspel voor kinderen. Deze groteske manier van acteren sprak aanvankelijk aan maar eens de verrassing er af was, werd dat eerder eentonig. Het consequent volgehouden cartooneske spel overtroefde, volgens ons, de fijne absurde humor die het stuk bevat. Er werd ook van begin tot einde met eenzelfde intensiteit geacteerd. Wij misten opbouw, evolutie, een climax. Techniek was uitmuntend geregisseerd en uitgevoerd. Mooie klankband, schitterende belichting, een geweldig origineel en functioneel bedacht decor. Prachtige kledij en make-up ook. Renilde Foulon en Jan Sprengers vielen ons het meest op tussen de goed acterende cast. Een heel mooie, klasse volle productie.

* Op 16 mei bracht **Toneel4 “De Jongens”** van **Jo Van Damme** in een regie van Luc Vloeberghs

We hebben gelachen met Tony en Franky, twee eersteklas zielepoten. We waren getuige van een erg fijne, realistische en uiterste grappige interactie tussen twee broers, met oog voor subtiele details. Veel meer dan cafépraat is dit stuk niet, maar het is oh zo grappig wanneer het goed gebracht wordt en dat was hier zeker het geval. Veel regiewerk is er niet geweest aan Jan en Louis, de rollen waren op hun lijf geschreven. Louis als aangever trok misschien af en toe wat te veel aandacht naar zich toe maar deed het, afgezien daarvan, erg goed. De overgangen hadden wat fijner gekund en de muziek had er wat gevoeliger onder en tussen gemonteerd kunnen worden maar wij hebben gelachen, net als de rest van het talrijk opgekomen publiek. Missie volbracht.

* Op 22 mei lieten we ons bij **Musicalcompagnie Mithe** onderdompelen in **“The thing about Men”** een musical van Joe Dipietro en Jimmy Roberts in een regie van Kristel Lamerichs

Er werd bijzonder goed geacteerd in deze productie, de chemie tussen de hoofdrolspelers Roel Lauwens en Kristof Bliki was fenomenaal. Alles was mooi afgewerkt en verzorgd, op een zeldzaam afschuwelijke pruik na. De regie was erg verzorgd, guitig en leuk. De overgangen verliepen bijzonder vlot. Rollen en dubbelrollen waren alle mooi vertolkt en de charmante typetjes en details waren legio. De belichting was in orde. Bij momenten mooi filmisch, met beeld, geluid en ritme helemaal op punt, ten tonele gebracht. Fijn van naast de piano ook blazers en strijkers te horen. Het spelplezier spatte van de scène, de emoties vloeiden rijkelijk de dankbare zaal in. Waar gewoonlijk de tweede helft minder sterk is dan de eerste werden we hier verrast door een nog sterker tweede deel. Erg gesmaakt, deze feelgood musical.

* Als afsluiter dit seizoen zagen we op 23 mei « **Les Liaisons Dangereuses** » van Choderlos de Laclos. De kakelverse toneelgroep **De Vandalen** acteerde. Hans Baumers regisseerde.

Als debuut van deze groep jonge mensen was dit stuk misschien wat te hoog gegrepen. Er werd niet echt doorleefd maar eerder gemaakt theatraal geacteerd. Het op - en af wandelen van de personages bij iedere scène kwam een beetje schools over. Originele vondsten van een debuterend regisseur maar ze werden wat te onzeker ten tonele

gebracht. Goede keuze van muziek maar ze had wat consequenter en beter getimed kunnen worden. Wij zagen wel het onmiskenbare potentieel van deze ploeg. Het zit er in, het moet er alleen nog uit komen. Wij hebben enorm veel respect en bewondering voor wat deze jonge mensen weten te bewerkstelligen en dat ze het überhaupt doen. Wij zijn ervan overtuigd dat zij de komende jaren, met wat meer ervaring, tot grootse prestaties zullen komen! Dikke pluim voor deze jonge bende Vandalen.

Ziezo, ik ben er van af. En jullie ook, voorlopig toch. Het is de beurt aan Marc nu. Het belooft wel spannend te worden want hij gaat met prijzen gooien. Ik wens u nog een opwindende avond en tot volgend jaar!

DE KLEINE PRINS PRIJS 2014

Beste toneelvrienden,

Een nieuw decor, een nieuwe omgeving, een tikkeltje meer “grandeur”. Een beetje onwennig dus. Maar gelukkig zijn het allemaal dezelfde mensen in de zaal, gewone mensen, toneelvrienden, met een glimlach. Gelukkig maar. Welkom allemaal.

Vooraleer ik lezing geef van de korte verslagen omtrent de Kleine Prins Prijs eerst nog een kleine dienstmededeling. De laatste jaren had de jury het in een aantal gevallen moeilijk om een juist en eerlijk oordeel te vellen. Vooral omdat we voorstellingen met pakweg kinderen van 6 à 10 jaar dienden te vergelijken met producties met spelers van ongeveer 20 jaar. Het was dikwijls een ongelijke strijd. Dit probleem werd besproken op de vergadering met de Leuvense toneelverenigingen bij het begin van het seizoen. Daar werd besloten dat enkel producties waar minimaal 80 % van de cast jonger is dan 18 jaar in aanmerking komen voor de Kleine Prins Prijs. In het andere geval worden deze producties beoordeeld voor de Euripides prijs, ook al bestaat het doelpubliek vooral uit kinderen. Maar zelfs met deze vernieuwing blijft het probleem voor een deel bestaan.

In dit kader komen dit jaar vijf producties in aanmerking voor “De Kleine Prins Prijs”.

Twee producties werden dit keer net niet genomineerd. In naam van alle juryleden geef ik een kort verslag van deze producties en daarna van de drie producties die er dit jaar iets bovenuit staken.

Levet Scone uit Wilsele opende het jeugdseizoen met de klassieker “**Romeo en Julia**” van William Shakespeare in een bewerking van Dirk Callens en in een regie van Mai Valenberghs. We zagen dus de “jeugdversie” van de “kattenversie” van de klassieker. Een prachtig stuk, dat zeker. Levet Scone is er deze keer niet echt in geslaagd er een knaller van te maken. Daarvoor waren er te veel foutjes: dictie,

tekstkennis, bewegen, het acteren zelf. Het leek allemaal een beetje te schools, alsof er tijd te kort was bij de voorbereiding. Lichtpunten waren zeker Benvolio en Thybalt. We weten uit ervaring echter hoe moeilijk het is om zo'n bonte bende te begeleiden. En we doen dan ook onze hoed af voor de regisseur en de hele ploeg die ervoor zorgt dat het jeugdtoneel in Wilsele met veel zorg en warmte wordt begeleid.

“Voetbal ... een feest”, ja, ja, maar ook “Toneel... Een feest”! Daar zorgt Tovikito al jaren voor door van iedere productie een feest te maken. Inclusief de culinaire omkadering zodat het een leuke familieuitstap wordt voor papa en mama, oma en opa.

De allerjongsten openden met **“Wat een toestand”** in een regie van Klaar Vanmellaert en Line Vanderzeypen die jaren geleden hun eerste toneelervaring opdeden bij datzelfde **Tovikito**. Zowel de regisseurs als de cast staan aan het begin van een leerproces. Dat is niet meer dan normaal. Er waren nog te veel foutjes: de verstaanbaarheid kon veel beter; de personages zijn weinig uitgewerkt en dezelfde grap wordt te veel herhaald. Maar toch zagen we een kleurrijk geheel met een enthousiaste cast waarvan enkelen zeker en vast de kiemetjes van talent in zich dragen.

Dan vervolgen we nu met een kort verslag van de drie producties die genomineerd werden voor “ De Kleine Prins prijs”.

Aansluitend op de vorige productie speelde **Tovikito** met de + 12 jarigen **“Tien kleine visjes “** in een regie van Lisa Lahey en Yamina Zahi. Een klassiek verhaal in een nieuwe verpakking. De regisseurs hebben niet echt veel risico genomen en er een vrij sobere, klassieke voorstelling van gemaakt. Maar tot echt spel en samenspel komt het bij de meeste acteurs toch niet en de zeggings is dikwijls vrij vlak en variatieloos. Maar het geheel was doorspekt met mooie beelden en taferelen en de technische ploeg heeft er, met beperkte middelen, het beste van gemaakt. Dat er in deze jonge groep talent zit is overduidelijk; een aantal onder hen spelen met een goede naturel. Met een goede coaching, zowel van regisseurs als acteurs kan men van deze groep nog mooie prestaties verwachten voor de toekomst.

Stekelbaars bracht “**Raspoetin**”, naar een spannend jeugdboek van Guy Didelez, voor toneel bewerkt door Luc Schoonjans en in een regie van Annelore Stubbe. Vooral voor de pauze was het overdonderend; na de pauze moest er net iets te veel worden uitgelegd. Een fantasierijk verhaal omzetten in beelden, voortdurend wisselend, met taal en lichaamstaal als instrument, als een orkaan van creativiteit: dat is het werk van regisseur Annelore Stubbe. Daarvoor beschikte zij over een grote groep acteurs en actrices van uitstekende kwaliteit. Jonge mensen, blakend van enthousiasme aangevuld met enkele “oude knarren” die zich nog eens als kind mochten gedragen. Prachtige belichting, geluid, kostumering en grime maakten het geheel af.

Stekelbaars sloot een schitterend jubileumjaar af met “**De tovenaer van Oz**” van Eric Goyvaerts naar Frank Baum in een bewerking en regie van Jef Lemmens. Het stuk is en blijft sterk in dit genre: een sprookje waar veel plaats blijft voor fantasie. We zagen een frisse, creatieve regie met veel afwisseling. Uiteraard waren er ook foutjes: sommige liedjes werden te veel herhaald; een aantal “mopjes voor volwassenen” hoefden voor ons niet echt en de verstaanbaarheid liet soms te wensen over, zeker als er achteraan werd gespeeld. Maar we zagen zeer goede prestaties van de Blikken Vrouw, van Kruiper, van de Vogelverschrikker, de Leeuw en zeker ook Dori. Maar ook bij de rest van de cast was talent aanwezig. Een dikke pluim ook voor de technische ploeg: licht, geluid, decor en kostumering waren van niveau. “De Toveraar van Oz” was een niet te missen uitstapje voor alle generaties.

Vijf hartverwarmende producties, drie nominaties en één winnaar van “De Kleine Prins prijs” die 500 euro ontvangt vanwege het stadsbestuur van Leuven. Deze winnaar wordt nu bekend gemaakt door onze Schepen van Cultuur.

Dankuwel.

EURIPIDES PRIJS 2014

Beste toneelvrienden,

Nu volgt het verslag van de jury betreffende de genomineerde producties voor de Euripides prijs 2014. Momenteel wordt Euripides beschouwd als één van de grootste Griekse schrijvers. Tijdens zijn leven werd hij niet zo erg gewaardeerd. Dit om maar te zeggen hoe relatief alles is.

Een productie wordt uiteraard niet alleen gemaakt door acteurs, actrices en regisseur. Een hele ploeg steunt hen daarbij. Wij houden eraan om vanop deze plaats hulde te brengen aan al de stille werkers achter de schermen.

De jury houdt rekening met de kwaliteit van het stuk, de regie, de casting en de techniek. Maar we kijken ook of een productie ons kan raken : lachen, ontroering, verwondering, bewondering, bij momenten een « whaw » gevoel. Drie nominaties dus.

Vanwege het stadsbestuur van Leuven ontvangt de winnaar 1000 euro en de twee andere genomineerden elk 350 euro.

Na de verslagen volgt het gesprekje tussen Lennaert en zijn gelauwerde gasten. We kijken ernaar uit. Daarna wordt de winnaar van de Euripidesprijs 2014 bekend gemaakt.

De eerste nominatie gaat naar « **Stilte a.u.b.** » van Michael Frayn bij **Toneel Vier** in een regie van Jonas Van Thielen.

Eigenlijk gaat dit stuk over mensen die zo « onnozel » zijn om hun tijd, energie en goede moed te steken in theater maken. Over u en ons dus. En eigenlijk is dat dus een klein tikkeltje tragisch. En daardoor wordt het ook onnoemelijk komisch. Zeker als men dit stuk in handen geeft van Jonas Van Thielen, een regisseur met een hoek af. Wat absoluut noodzakelijk is om hieraan te beginnen.

Hij heeft er een wervelend spektakel van gemaakt. Zeker het tweede bedrijf, waar de woorden onbelangrijk worden. We zien daar een bruisende choreografie waar het vocht langs alle kanten opspat. Is het zweet of zijn het tranen van de acteurs en actrices ? Hoe dan ook, de cast heeft zich echt gesmeten. En in een aantal gevallen is dit letterlijk te nemen. Misschien waren niet alle vertolkingen even homogeen maar het enthousiasme spatte toch van alle gezichten. Bart Sahuc verdient een zeer speciale vermelding voor zijn uitstekende prestatie. Een echt komisch talent, zowel in zeggings als mimiek en die daarenboven ook nog perfect weet te doseren.

De technische ploeg heeft uitstekend werk geleverd. Het is niet evident om dit stuk te spelen in deze zaal. Daarom een dikke pluim voor iedereen die hier echt achter de schermen heeft gewerkt.

Na zo'n explosie van toneelplezier kunnen we alleen maar deemoedig het hoofd buigen en zeggen : « Stilte a.u.b. ».....

Een daverend applaus voor Toneel Vier en « Stilte a.u.b. »

De tweede nominatie gaat naar « **De heerlijkheid van Asten** » van Hans van den Boom bij de **Reynaertghesellen** in een regie van Barbara Vandendriessche.

Asten staat symbool voor elke kleine gemeenschap waar men elkaar controleert, begluurt ; waar kuisheid en fatsoen de scepter zwaaien, maar waar ook de onderliggende driften hun weg naar buiten zoeken.

Regisseur Barbara Vandendriessche heeft een zeer aparte sfeer weten te creëren. Een prachtig functioneel decor waar voor- en achtergrond meesterlijk worden aangewend. De secundaire personages blijven letterlijk op de achtergrond en zijn slechts met een glimp op te vangen, ook dank zij de uitgekiende belichting. Prachtige beelden met o.a. het bijna ritmisch bewegen van het decor bij de suggestieve verkrachtingsscène. Indrukwekkend. De muziek die bijna hypnotiserend werkt. Een encenering die aan de ribben blijft plakken.

De vertolkingen waren misschien nog niet 100 % op topniveau. Maar zij die dit niveau nu nog niet haalden hebben zeker en vast groeimarge. Naast een uitstekende Patrick Nackaerts waar ik later nog wel een woordje over vertel zagen

we toch nog zeer goede prestaties. Zo waren er Thijs Vackier als Wim, Sanne Op de Beeck als Fleur en Chloë Heerman als Saskia Pollack. Zonder meer wissels op de toekomst.

Hoewel « heerlijkheid » in het stuk een andere betekenis heeft, vonden we het toch « heerlijk » om naar deze « heerlijkheid » te kijken.

Mag ik daarom een oorverdovend applaus voor « De heerlijkheid van Asten » en de Reynaertghesellen.

De derde nominatie gaat naar « **Dödsdansen** » van Strindberg bij **Willighe Vanckenis** in een regie van Jerry Olbrechts.

Het stuk werd gebracht als kamertheater op verschillende intieme locaties. Wij zagen een voorstelling in een klein, doorleefd rijhuis in de Minckelersstraat in Leuven, in een woonkamer met een « huis clos » gevoel. Dergelijke setting heeft voor- en nadelen. Technisch waren er wel wat problemen te wijten aan deze wisseling van locatie.

We zagen een ijzersterk stuk met een beklemmende tekst. Het feit dat we op de schoot van de spelers zaten (of was het omgekeerd) maakte het allemaal nog veel intenser. Als toeschouwer zaten we mee in het stuk, woonden in hetzelfde huis, stonden bijna recht om open te doen toen er werd geklopt. Alles open en bloot, in het groot, te zien, te voelen, te ruiken bijna....

Jerry Olbrechts heeft deze keer gekozen voor een sobere, strakke regie met veel aandacht en inbreng van zijn cast. De beklemming van de tekst weet hij op een geniale manier te benadrukken in de gesloten ruimte van de kamer.

De acteerprestaties waren ronduit schitterend en hier staat of valt het hele project mee. Naast Frans Dumortier en Kathleen Zwakhoven was ook Sander Briké van een uitzonderlijke kwaliteit. Er werd erg intens geacteerd ; er heerste een indringende spanning. Nergens er over, nergens een dieptepunt, altijd even sterk. Hier werd nauwgezet aan gewerkt, over nagedacht, doorleefd en met oog voor het kleinste detail geacteerd. We werden er stil van toen we in de Jeezekesboom zaten te mediteren over deze voorstelling.

Een dankbaar applaus voor Willighe Vanckenis en « Dödsdansen ».

FIERE MARGRIET JUWEEL 2014

Beste toneelvrienden,

Tegenwoordig worden we op TV bedolven onder allerlei kookprogramma's. Voorgerechten, soepen, hoofdgerechten, desserts en digestieven. Het wordt soms wat veel. Vandaag houden we het licht en luchtig en serveren wij u als hoofdgerecht vijf culinaire hapjes. En dat zijn hapjes waar men op het moment zelf van geniet maar waar men ook achteraf nog dikwijls aan terug denkt. Zelfs met de ogen dicht kan men ze nog zien, voelen, proeven, ruiken. Zelfs met de ogen dicht kan men er terug van genieten. En dat zijn precies de prestaties van de vijf genomineerden voor het Fiere Margriet Juweel 2014.

In naam van de jury breng ik u het verslag van de vijf genomineerden in alfabetische volgorde. Na het geprekje met het zesde culinaire hapje, namelijk Lennaert, wordt de winnaar van het Fiere Margriet Juweel 2014 bekend gemaakt.

De eerste nominatie gaat naar **Frans Dumortier** voor zijn rol van « Edgar » in « Dödsdansen » van Strindberg bij Willighe Vanckenis in een regie van Jerry Olbrechts.

Toen we binnenkwamen in de kleine woonkamer zat hij daar, Edgar, op zijn stoel, onder een soort laken, te wachten tot het onweer zou losbarsten. Van zodra het doek - letterlijk - opging zagen we Edgar. En dus niet meer Frans Dumortier. Met zijn veelbetekenende glimlachje, zijn sprekende ogen, zijn perfect afgemeten en beheerste houding, zijn doorleefde, nauwkeurig uitgekende en gebalanceerde emoties. Tientallen verschillende emoties wisselden mekaar af, vloeiden door elkaar heen : onderdanigheid, gelatenheid, cynisme, sarcasme, dominantie, wreedheid, liefde en haat tesamen. Zijn mimiek sprak boekdelen en kondigde ook vaak vooraf aan wat hij zou zeggen.

Daarenboven liet hij ons genieten van een zuivere taal en een perfecte zeggingswijze. En dat alles met een grote naturel. Het samenspel met Kathleen Zwakhoven en Sander Briké was bij momenten adembenemend. Het drietal stuurde mekaar naar ongekende hoogten. En hield dat vol tot de laatste seconde.

Het is duidelijk dat Frans Dumortier naast enorme poëtische kwaliteiten ook nog andere pijlen op zijn boog heeft. Deze nominatie is dan ook dubbel en dik verdiend.

Mag ik daarom een geweldig applaus voor Frans Dumortier en Willighe Vanckenis.

De tweede nominatie gaat naar **Roel Lauwens** voor zijn rol van Sebastian in « The thing about men » van Joe Dipietro bij Mithe in een regie van Kristel Lamerichs.

Roel Lauwens straalt vakmanschap uit, métier. Maar dat leidt geenszins tot routine of oppervlakkigheid. Hij speelt met het enthousiasme van een klein kind; het spelplezier druipt ervan af. En door zijn talent en overtuiging inspireert hij zijn tegenspelers en zet ook hen aan tot mooie prestaties. Hij gaat altijd tot de limiet van zijn eigen kunnen en sleurt de anderen mee in zijn gedrevenheid. Zo leverde het samenspel met een uitstekende Kristof Bliki ons een gouden duo op.

Roel Lauwens beschikt over vele talenten die hem maken tot een klasseman: perfect taalgebruik, intense inleving in personage en spelsituaties, heel dynamisch en goed gedoseerd spel en samenspel, schitterende mimiek en expressie.

Hij is zowel top als macho maar ook als kleine loser. Het publiek heeft met hem te doen.... Maar dat kan ook te maken hebben met die wondermooie pruik....

Hij is een uitstekende zanger en een begenadigd acteur. Een combinatie die men slechts zelden aantreft.

Jaren geleden speelde Roel in de musical « Jesus Christ Superstar » de rol van Jezus. Ook nu weer was zijn prestatie een « tikkeltje goddelijk ». Roel Lauwens en musical..... een hemelse combinatie !

Mag ik daarom een daverend applaus voor Roel Lauwens en Mithe.

De derde nominatie gaat naar **Patrick Nackaerts** voor zijn rol van Slager de Waal in « De heerlijkheid van Asten » van Hans Van den Boom bij de Reynaertghesellen in een regie van Barbara Vandendriessche.

Slager de Waal is een stereotiepe inwoner van Asten; het personage is, zoals alle andere, zeker herkenbaar maar ook complex en extra uitvergroot. Het is geen sinecure om hieraan op een geloofwaardige manier gestalte te geven.

Patrick Nackaerts is daar volledig in geslaagd. Hij beheerste - soms onbeweeglijk - de scène, getroffen en teneergeslagen door een onnoemelijk leed. Maar bij momenten kon hij dan ontploffen, als een tot leven komende vulkaan. Deze « explosie van emoties », van onbegrip en treurnis, was zo juist, zo overweldigend, zo angstaanjagend soms, dat het echt kippenvel bezorgde. Patrick zoekt daarbij niet naar allerlei toneeltrucjes om maximaal effect te krijgen. Hij doet dat gewoon, zoals hij het denkt en aanvoelt, vanuit de buik.

Geholpen door een ijzersterke regie houdt hij zijn prestatie de ganse voorstelling vol en evolueert samen met zijn medespelers tot een onvergetelijke climax.

We hebben al vermeld dat we zoeken naar producties die ons « raken ». Welnu, dit was een prestatie die ons allemaal heeft geraakt. En daar gaat het dus om. Mag ik daarom een oorverdovend applaus voor Patrick Nackaerts en de Reynaertghesellen.

De vierde nominatie gaat naar **Jan Vansantvoet** voor zijn rol van Tony in « De jongens » van Jo van Damme bij Toneel Vier in een regie van Luc Vloeberghs.

Volgens de regisseur is « De Jongens » een stukje volkstoneel, soms ruw, soms hilarisch, praat aan de toeg van een volkscafé. « Dit is toch niet moeilijk » zou men denken. Niets is minder waar. Het vergt enorm veel klasse en vakmanschap om deze opdracht tot een goed einde te brengen. En Jan Vansantvoet heeft deze kwaliteiten in ruime mate.

Van zodra hij op de scène komt - en zonder ook maar iets te zeggen - heeft hij het publiek in zijn greep. En hij laat ze niet meer los. Zijn troeven: de nodige flair als geschifte macho, zijn mimiek, timing, expressie en een ongelofelijke naturel.

Natuurlijk is er geen Laurel zonder Hardy, geen Gaston zonder Leo, geen Tony zonder Franky. Louis Goossens was heel dikwijls « aangever ». Hij gaf de voorzet en Jan kopte die, als de boomlange spits die hij is, genadeloos binnen.

Wij stelden ons wel wat vragen bij het « slappe lach » moment. Maar misschien was dat gewoon bekokstoofd. Het publiek smulde er van.

We kunnen er niet omheen : ook hier kregen we een « Njam- moment », een kookrubriek als extraatje. Jan trakteerde ons in het Italiaans op de bereiding van een soort macaroni. Of was het toch « Ziti al forno ». Een schitterend monoloogje. Een prachtig staaltje van het grote komisch talent van Jan Vansantvoet.

De kers op de taart van een prachtprestatie. Mag ik daarom een hartelijk applaus voor Jan Vansantvoet en Toneel Vier.

De laatste nominatie gaat naar **Kathleen Zwakhoven** voor haar rol van Alice in « Dödsdansen » van Strindberg bij Willighe Vanckenis in een regie van Jerry Olbrechts.

Kathleen Zwakhoven is misschien nog niet zo gekend in het Leuvense toneelwereldje maar toch wordt zij al enkele jaren ondergedompeld in de speciale sfeer en werkwijze van Willighe Vanckenis.

In haar rol van Alice imponeert zij, weet zij ons te fascineren. Als een voormalige actrice torst zij de verloren grandeur van vroeger met zich mee. Maar evengoed draagt zij de tragiek van het heden... En zelfs van de toekomst.

Zij is meesterlijk in de emoties, in het voortdurend wisselen van de emoties. Onvoorspelbaar maar toch zo voorspelbaar in die onvoorspelbaarheid.

Zij durft zich echt te smijten, tot het waanzinnige toe. En daardoor wordt de tragiek van haar personage nog wat groter...

Met haar ogen kan ze iemand neerbliksemen. Maar haar ogen kunnen ook de spiegel zijn van haar hulpeloosheid, van haar wanhoop.

Haar acteerkunst waaiert uit in drie dimensies maar daarenboven laat ze ons twijfelen : hoe is ze ? waarom is ze zo ? wie heeft de touwtjes in handen ? of net niet ? En door die diffuse zone voegt zij als het ware een vierde dimensie toe aan haar acteren. Een vierde dimensie die - zo vertellen insiders - typisch is voor Kathleen Zwakhoven....

Mag ik dan ook een warm applaus voor Kathleen Zwakhoven en Willighe Vanckenis.